

undertegnede staaer om, er nærmest dette: Skal vi bygge videre paa de faste Sætsler, eller kan vi overlade til Kommunalbestyrelserne at skønne og give et Beløb ud over de faste Sætsler, hvor de mener Forholdene taler derfor? Det er min Opfattelse, at det kan man let overlade til de Kommunalbestyrelser, der sidder for Styret i Kommunerne ud over Landet, og de er jo ogsaa de eneste, der virkelig kan skønne derover.

Indenrigsministeren (Hauge): Det ærede Medlem Hr. Hedegaard vendte tilbage til Spørgsmaalet om, hvorledes Udgifterne skal dækkes. Det forekommer mig, at det ærede Medlem burde have undladt at vende tilbage til dette Emne, effersom Forholdet jo er dette, at da hans eget Partis Regering i Fjor fremsatte et Forslag af en noget lignende Karakter som det Forslag, her er Tale om, var der hverken fra Regeringen eller fra det ærede Medlems Side nogen som helst Tale om at spørge, hvor Dækningen skulde komme fra, og der var paa det Tidspunkt ikke Dækning for Beløbet. Men hvad værre er, der blev det heller ikke. De Udgifter, der nu skal afholdes paa Grundlag af den Lov, der blev vedtaget i Fjor Efteraar, findes der ingen Dækning for paa det Budget, den forrige Regering overlod os. Men den forrige Regering har formentlig haft den Opfattelse paa det Tidspunkt, Forslaget fremsattes, at man vilde finde Udveje til at skaffe Penge til Veje, og da det ærede Medlem ikke gjorde nogen Indvending imod den Betragtning, mener jeg, at han meget vel kunde have afstaaet fra nu at vende tilbage til Betragtninger over, hvorfra vi skal faa Penge til at dække Udgifterne ved den her foreslaaede Lov. Jeg vil udtrykkelig sige til det ærede Medlem, at jeg vilde finde det meget beklageligt, om vi skulde komme til, at Loven ikke kunde faa anden Form, end den Lov fik, som blev vedtaget her i Fjor, thi saa vil det være en væsentlig Forringelse af Lovforslaget. Jeg har udtalt mig for at gaa til en Forhandling om visse Ændringer i det foreliggende Forslag, men jeg skulde meget beklage, om man vilde gaa videre end til at indføre en Graduering, saaledes at der alligevel bliver faste Regler, hvorefter de gamle skal have Brændselshjælp. Jeg kan med saa meget større Ret udtale dette, som jo over 100 Kommuner overhovedet ikke anvendte den Lov, der blev givet i Fjor, og ingen skal dog med Rette kunne paastaa, at de gamle i disse 100 Kommuner uden Undtagelse var saa velstillede, at der ikke var nogen som helst

Grund til at yde den Brændselshjælp. Dette, at over 100 Kommuner overhovedet sad Henstillingen om at yde de gamle Brændselshjælp overhørig, er et Vidnesbyrd om, at man ikke med Fortrøstning kan overlade Kommunalbestyrelserne at skønne over, hvorvidt de gamle skal have Hjælp eller ikke.

Det ærede Medlem Hr. Hedegaard talte om, at der var en Uoverensstemmelse mellem mig og mit Partis Ordfører om Formen for det paatænkte Forslag til Revision af Aldersrenteloven, med Henblik paa, hvorledes man vilde forme Bestemmelsen om at yde Brændselshjælp ogsaa for Fremtiden. Jeg vil hertil sige, at jeg har ikke sporet, at der er nogen Uoverensstemmelse, og jeg tror heller ikke, noget saadant kan paavises eller er tænkeligt. Jeg vil tro, som jeg allerede har sagt, at det ikke nytter at beskæftige sig videre med dette Spørgsmaal paa nærværende Tidspunkt. Jeg kan ikke tro, at det skulde volde større Vanskeligheder ved en Revision af Aldersrenteloven at naa til Enighed om, paa hvilken Maade man i Loven vil indføre en Bestemmelse om fortsat at yde nogen Brændselshjælp til de gamle. Jeg kunde f. Eks. meget vel tænke mig, at denne Brændselshjælp kunde ydes i Forhold til den Pris, Brændsel staaer i. Thi det er klart, at hvis vi, hvad ingenlunde er utænkeligt, kommer ned paa Brændselspriser, der ligger paa Halvdelen af de nuværende, er der Rimelighed for, at man ogsaa kan tage Hensyn dertil, idet man saa nogenlunde har Rede paa, hvad der skal til af Brændsel til 2 gamle eller enligt stillede Personer. Men der kan ogsaa findes en anden Form for denne Ydelse af Brændselshjælp.

Det ærede Medlem Hr. Vesteragers Bemærkninger syntes mig at tyde paa, at han nærmest har paataget sig den Opave at advare imod at yde de gamle nogen Hjælp. Det kan dog vist ikke være Meningen, at han tillige med sit Parti vil modsætte sig en Forbedring af de gamles Kaar. Man kan meget vel paavise, at Udgifterne til Aldersrenteloven er steget meget betydeligt. Vi er nu oppe paa meget betydelige Beløb; efter sidste Statsregnskab er der af Staten i Aaret 1923—24 ydet 32½ Mill. Kr. i Alderdomsforsørgelse. Men i denne Forbindelse vil jeg henvise til, hvorledes Forholdet var her i Landet, da vi vedtog Alderdomsforsørgelsesloven i 1891. Om jeg ikke husker fejl, vedtog man den Gang tillige med Forslaget om Understøttelse til de gamle, at der skulde skaffes visse Indtægter til Veje, Indtægter, der havde en saadan Karakter,